

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2016 r. – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział G. stwierdził, że E. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że w trakcie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, że prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od

1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. E. P. dokonała zgłoszenia tylko do ubezpieczenia zdrowotnego. Zgodnie z decyzją Urzędu Miasta G. z dnia 5 lipca 2010r. wykreślono z ewidencji wskazaną działalność gospodarczą pod numerem (...) od dnia 21 czerwca 2010r. Niniejsza decyzja zawiera oświadczenie, że E. P. zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej z dniem 1 stycznia 2010 r. Tym samym Zakład uznał, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. ww. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. W trakcie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w piśmie z dnia 4 października 2016r. E. P. wyjaśniła, iż w okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. nie prowadziła działalności gospodarczej, z uwagi na podjęcie pracy poza granicami kraju. Dodatkowo badając dokumenty składane z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej ustalono, iż w okresie od 06/2009r. do 12/2009r. ww. dokonywała miesięcznych wpłat na ubezpieczenie zdrowotne potwierdzając tym samym fakt prowadzenia działalności. W związku z tym Oddział zobowiązał E. P. do dostarczenia formularza A1 poświadczonego przez właściwą instytucję państwa wykonywania pracy najemnej potwierdzającego zatrudnienie w danym kraju. Zgodnie bowiem z art. 13.3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr (...) z 30 kwietnia 2004 ze zm.) osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. Do dnia wystawienia niniejszej decyzji ubezpieczona nie przedłożyła zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, w związku z wykonywaniem pracy najemnej w Wielkiej Brytanii i jednoczesnym prowadzeniem działalności gospodarczej w Polsce. Wobec tego organ rentowy doszedł do przekonania, że zebrany materiał dowodowy uzasadnia stwierdzenie, że od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej E. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

/ decyzja k. 10 - 11v akt ZUS./

W dniu 20 grudnia 2016 r. E. P. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji i wstrzymanie wykonania decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. wskazując iż została wydana na podstawie aktu normatywnego nieobowiązującego w okresie, o którym organ rentowy orzekł.

/wniosek – k. 13 akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalając zażalenie ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2018 r. sygn. akt VIII U 388/18 - w przedmiocie odrzucenia odwołania od decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. złożonego ustnie do protokołu rozprawy w dniu 15 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 582/17 jako spóźnionego – jednocześnie przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. pismo E. P. z dnia 20 grudnia 2016 r. jako odwołanie od decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. celem nadania biegu w trybie art. 477⁹ § 2 zd 1 kpc.

/ postanowienie k. 50 – 56 akt VII U 388/18 i III AUz 203/18 załączonych do akt sprawy/

W konsekwencji powyższego wskazany wniosek został potraktowany jako odwołanie od przedmiotowej decyzji i złożony przez organ rentowy wraz z odpowiedzią na odwołanie w dniu 29 listopada 2018 r. w Sądzie Okręgowym w Łodzi.

/ odwołanie k. 3 akt VIII U 2361/18, odpowiedź na odwołanie k. 4 -5 akt VIII U 2361/18/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji nadto wskazał, że postanowieniem z dnia 4 stycznia 2017r. sprostował z urzędu oczywistą omyłkę wskazując właściwe przepisy Rozporządzenia EWG Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 5 lipca 1971r., s.2 i nast. z późn. zm.). Podkreślił też, że przedmiotowe postanowienie nie miało wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji.

/ odpowiedź na odwołanie k. 4-5 akt VIII U 2361/18 /

Decyzją z dnia 9 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział G. odmówił E. P. wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż w dniu 20 grudnia 2016r. E. P. złożyła wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji i wstrzymanie wykonania decyzji Zakładu nr (...) z dnia 9 grudnia 2016r. zarzucając, że została oparta na przepisach aktu normatywnego, którego moc prawna obowiązuje dopiero od 1 maja 2010r. Podniósł, iż decyzją nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą E. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 czerwca 2009r. do

31 grudnia 2009r. W uzasadnieniu niniejszej decyzji powołano przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr (...) z 30.04.2004 ze zm.) w stanie prawnym obowiązującym od 1 maja 2010r. Zakład podkreślił, iż postanowieniem z dnia 9 stycznia 2017r. sprostował z urzędu oczywistą omyłkę wskazując właściwe przepisy Rozporządzenia EWG Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 5 lipca 1971 r., s. 2 i nast. z późn. zm.). Zakład wskazał, że zgodnie z art. 83a ust. 2 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do art. 16 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego - decyzje ostateczne to takie, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji. Decyzja nr (...) nie jest decyzją ostateczną, gdyż zgodnie z pouczeniem w niej zawartym ubezpieczonej przysługuje prawo do wniesienia odwołania do Okręgowego Sądu Pracy i (...). Ponadto art. 83a ust. 2 wyłącza możliwość unieważnienia decyzji Zakładu na niosek strony.

/decyzja k. 15-16 akt ZUS/

E. P. wniosła odwołanie od powyższej decyzji w dniu 26 stycznia 2017 r. W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, że zaskarżona decyzja nie jest prawidłowa, a organ ZUS nie miał prawa z urzędu sprostować treści decyzji z dnia 26 grudnia 2016 r., gdyż dokonana przez niego czynność nie stanowiła korekty oczywistej omyłki lecz polegała na zmianie podstawy prawnej, na której oparto rozstrzygnięcie w przedmiocie podlegania przez nią ubezpieczeniom. Ponadto wskazała, że zasadą wynikającą z obowiązującego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. jest to, iż osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego państwa i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium drugiego podlega ustawodawstwu państwa, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Oznacza to, że skarżąca podejmując pracę w Wielkiej Brytanii w okresie od 6/2009 do 12/2009 r. a jednocześnie mając zaewidencjonowaną pozarolniczą działalność gospodarczą w Polsce z mocy prawa została wyłączona spod polskiego systemu obowiązkowych ubezpieczeń. Tym samym ZUS nie miał prawa kwestionować ani unieważniać takiej umowy żądając dostarczenia dokumentu potwierdzającego zastosowanie ustawodawstwa w formie formularza A1 przewidzianego dla pracowników skierowanych do wykonywania pracy na terytorium innego państwa UE lub prowadzących działalność na własny rachunek na obszarze innego państwa UE.

/ odwołanie k. 2-4 akt VIII U 582/17/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoją argumentację podniesioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jak i uzasadnieniu decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r.

/odpowiedź na odwołanie k. 17-18 akt VIII U 582/17 /

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim uznał się miejscowo niewłaściwym do rozpoznania sprawy z odwołania E. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 9 stycznia 2017 r. i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu – Sądowi Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi.

/ postanowienie k. 36 akt VIII U 582/17/

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2019 r. wydanym na rozprawie w postępowaniu VIII U 2361/18 Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 219 kpc połączył sprawę o sygnaturze VIII U 2361/18 ze sprawą o sygn. akt VIII U 582/17 i nakazał ich łączne rozpoznanie pod numerem sprawy VIII U 582/17

/ postanowienie k 12 akt VIII U 2361/18 /

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni E. P. do 2010 r. nosiła nazwisko F. – A..

/bezsporne/

E. P. w okresie od 20 marca 2009 r. prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, z którego to tytułu zgłosiła się jedynie do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego i z tego to tytułu opłacała składki . W okresie od 17 marca 2009 r. do 31 maja 2009 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, zatem w okresie tym zwolniona była z obowiązku ubezpieczeń emerytalno-rentowych i wypadkowego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

/bezsporne/

Zgodnie z decyzją Urzędu Miasta G. z dnia 5 lipca 2010 r. wykreślono z ewidencji działalność gospodarczą prowadzoną przez E. P. od dnia 21 czerwca 2010 r. W powyższej decyzji zawarte było oświadczenie, iż działalność była zawieszona z dniem 1 stycznia 2010 r. Formularz wyrejestrowania z ubezpieczeń (...) z tytułu podlegania przez skarżącą ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności został sporządzony w dacie 23 lipca 2010 r. z datą wyrejestrowania od 1 stycznia 2010 r.

/bezsporne, druk (...) k. 17 akt ZUS/

Pismem z dnia 29 września 2016 r. organ rentowy zwrócił się do E. P. o złożenie stosownych dokumentów tj. dokonania zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalno-rentowych, wypadkowego i zdrowotnego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz dokumentów rozliczeniowych za okres od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.

/bezsporne/

W odpowiedzi na powyższe ubezpieczona w piśmie z dnia 4 października 2016 r. wskazała, iż w okresie od 1 czerwca 2009 r. do 31 grudnia 2009r. nie prowadziła żadnej działalności - zaprzestała jej prowadzenia w związku z podjęciem pracy poza granicami kraju, w ramach, której objęta była stosownym ubezpieczeniem obowiązującym w kraju pracy.

/bezsporne/

W związku z treścią pisma ubezpieczonej, Zakład w piśmie z dnia 17 października 2016 r. wezwał ją do złożenia w terminie 30 dni formularza A1 - zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego- poświadczonego przez właściwą instytucję tego państwa, bądź w przypadku braku możliwości dostarczenia zaświadczenia A1 w wyznaczonym terminie wezwał do udokumentowania faktu zatrudnienia w innym państwie UE oraz opłacania składek.

/bezsporne/

W dniu 14 listopada 2016 r. do organu rentowego wpłynęło pismo odwołującej, w którym wyjaśniła, iż w okresie od 06/2009 r. do 12/2009 r. nie świadczyła usług poza granicami kraju w ramach wpisanej do ewidencji działalności gospodarczej, ani nie przenosiła jej za granicę a w związku z tym faktem, w ocenie Ubezpieczonej, nie zachodzi obowiązek posiadania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego w formie formularza A1.

/bezsporne/

Ubezpieczona wezwana do założenia formularza A 1 poświadczonego przez właściwą instytucję państwa wykonywania pracy najemnej potwierdzającego zatrudnienie w danym kraju na podstawie Rozporządzenia Rady (EWG) 574/12 z dnia 21 marca 1972 r. roku w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.Urz. UE L 74 z 27.03.1972 r.) nie wywiązała się ze wskazanego obowiązku.

/bezsporne/

W konsekwencji powyższego wydano zaskarżoną decyzję z dnia 9 grudnia 2016 r. stwierdzającą, iż E. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.

/ decyzja k. 10 - 11v akt ZUS/

W dniu 20 grudnia 2016 r. E. P. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o stwierdzenie nieważności ww. decyzji i wstrzymanie wykonania decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. wskazując, iż została wydana na podstawie aktu normatywnego nieobowiązującego w okresie, o którym organ rentowy orzekł.

/wniosek – k. 13 akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych sprostował z urzędu jak podał oczywistą omyłkę zawartą w decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. wskazując właściwe przepisy Rozporządzenia EWG Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 5 lipca 1971 r., s. 2 i nast. z późn. zm.).

/ postanowienie k. 14 akt ZUS/

Następnie zaskarżoną decyzją z dnia 9 stycznia 2017 r. r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział G. odmówił E. P. wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji.

/ decyzja ZUS k. 15 -15 v. /

Wnioskodawczyni w okresie od 1 czerwca do końca grudnia 2009 r. pracowała w Wielkiej Brytanii najpierw w hotelu (...) jako pracownik fizyczny, a następnie za pośrednictwem agencji pracy (...) jako pracownik produkcji oraz w P. (...), (...) H., P. P. (2) (...).

/ zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 8 kwietnia 2019 r. 00:08:37 -00:10: 03 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 15 stycznia 2018 r. 00:08:40 -00:19:09, dokumentacja w języku angielskim wraz z jej tłumaczeniem przez tłumacza przysięgłego k. 113 -125, 132 -134/

W okresie zatrudnienia za granicą wnioskodawczynie nie wyrejestrowała ani nie zawieszała działalności gospodarczej prowadzonej w Polsce.

/zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 8 kwietnia 2019 r. 00:08:37 -00:10: 03 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 15 stycznia 2018 r. 00:08:40 -00:19:09/

W spornym okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. E. P. dokonywała wpłat miesięcznych na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

/bezsporne/

Wnioskodawczynie nie występowała o wydanie zaświadczenia na formularzu A1 i go nie posiada.

/zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 8 kwietnia 2019 r. 00:08:37 -00:10: 03 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 15 stycznia 2018 r. 00:08:40 -00:19:09/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach ZUS. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom wnioskodawczynie w zakresie w jakim posłużyły do poczynienia ustaleń. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dał wiary zeznaniom ww. w zakresie w jakim twierdziła, iż w okresie wykonywania pracy w Wielkiej Brytanii podlegała ubezpieczeniem społecznym tego kraju. Twierdzenia wnioskodawczynie w tym zakresie są bowiem gołosłowne i nie znajdują potwierdzenia w złożonych przez nią dokumentach.

Podkreślić należy, iż przedłożone przez powódkę oryginalne dokumenty przetłumaczone na język polski przez tłumacza przysięgłego, potwierdzają jedynie fakt wykonywania przez nią pracy za granicą, nie dowodzą jednak ani podstawy zatrudnienia, ani faktu podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniom społecznym.

W szczególności wskazać należy, iż dokument potwierdzający spotkanie dotyczące nadania numeru ubezpieczenia społecznego w żadnym razie nie wskazuje co sugerowała odwołująca, iż podlegała ubezpieczeniom społecznym. WW. dokument dowodzi jedynie iż wnioskodawczynie podjęła czynności zmierzające do przydzielenia jej numeru ubezpieczenia społecznego i celem wyjaśnienia okoliczności z tym związanych zostało wyznaczone spotkanie. Jednakże w oparciu o treść wskazanego dokumentu nie jest jasnym jaki był jego wynik i czy ostatecznie wnioskodawczynie podlegała tym ubezpieczeniom. / k. 119,121 ,133 oryginał, k 113,132 tłumaczenie/.

Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje przedłożona przez wnioskodawczynię karta potwierdzająca numer ubezpieczenia społecznego / kserokopia k. 114, 120, 121, 134/. Nie wiadomo bowiem czy ww. dokument był aktualny, zwłaszcza że w treści dokumentu potwierdzającego spotkanie dotyczące numeru ubezpieczenia wskazywano na konieczność aktualizacji numeru ubezpieczenia społecznego, który już posiadała wnioskodawczynie.

W ocenie Sądu przedłożone przez wnioskodawczynie dokumenty jednoznacznie nie potwierdzają też faktu jej zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę. W oparciu dokument wystawiony zarówno przez P. (...) /oryginał k. 122, tłumaczenie k. 115, (...) Hotel / oryginał k. 123, tłumaczenie k.116/, zaświadczenie (...) H. / oryginał k 125 tłumaczenie k.117/ A. / oryginał k. 124 tłumaczenie k. 118/, nie sposób wywieść, iż w związku z wykonywaną pracą wnioskodawczynie była zarejestrowana jako pracownik w celach podatkowych, jak i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i że dokładnie w całym spornym okresie podlegała ubezpieczeniom społecznym. Zawartych umów o pracę w procesie natomiast nie przedłożono.

W ocenie Sądu także dokumentacja stanowiąca wydruki wynagrodzenia od sierpnia 2009 – grudnia 2009 uzyskiwanego od A. oraz (...) H./ k. 26 -34 / nie dowodzi spornych okoliczności. Przynajmniej wskazać należy, iż nie wiadomo przez kogo wskazana dokumentacja została wystawiona – nie jest sygnowana żadnym podpisem, nie jest poświadczona za zgodność z oryginałem, zawiera nieczytelne odręczne dopiski. Tym samym w oparciu o jej

treść nie sposób wywieść, iż w istocie zarówno podatki, jak i składki na ubezpieczenie społeczne były przez wskazane podmioty za wnioskodawczynią odprowadzane. Ponadto, nawet gdyby przyjąć jak chce odwołująca, iż rzeczywiście wskazane dokumenty potwierdzają fakt odprowadzania za nią składek, to nie wiadomo jeszcze czy odprowadzono je w prawidłowej wysokości i za cały sporny okres, tym samym fakt podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. pozostaje nadal nieudowodnionym.

Za niewiarygodne Sąd uznał również zeznania wnioskodawczyni w części, w jakiej twierdziła, iż w okresie zatrudnienia za granicą korzystała z opieki lekarskiej w ramach systemu ubezpieczeń społecznych i miała możliwość odebrania bezpłatnych lekarstw na podstawie wypłacanych recept. Twierdzenia te nie znajdują bowiem żadnego oparcia w jakimkolwiek dowodzie przedłożonym w procesie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Oba odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2019 r. 300 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na terenie Polski prowadzą pozarolniczą działalność: od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w stanie prawnym obowiązującym od 20.09.2008 r.

W myśl z art. 8 ust. 6 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń w brzmieniu dotyczącym spornego okresu społecznych za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się między innymi osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (pkt 1).

Wobec powyższego bezspornie uznać należy, iż odwołująca pozarolniczą działalność prowadzi od dnia od 20 marca 2009 r. tj. od daty rozpoczęcia wykonywania działalności wskazanej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Odnosząc się do spornej kwestii związanej z podleganiem obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. wobec prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i zastosowania właściwego ustawodawstwa, to wskazać należy, iż zasady regulujące stosowanie systemów zabezpieczenia społecznego w przypadku prowadzenia działalności na własny rachunek i wykonywania pracy najemnej jednocześnie w kilku państwach członkowskich zostały zawarte w Rozporządzeniu Rady (EWG) 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób pracujących na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz. UE L 149 z 05.07.1971 r., s. 2 i nast. ze zm.) i przewidują dla takiego przypadku specjalne normy kolizyjne. Zgodnie z art. 14c ww. Rozporządzenia osoba, która wykonuje jednocześnie pracę najemną i pracę na własny rachunek na terytoriach różnych państw członkowskich, podlega co do zasady ustawodawstwu tego państwa, na terytorium którego wykonuje pracę najemną. Zasada ta nie dotyczy jednak przypadków wymienionych enumeratywnie w załączniku VII do rozporządzenia 1408/71. Wymieniony załącznik wprowadza odstępstwo od tzw. zasady jedności stosowanego prawa i w wymienionych w załączniku przypadkach tj. wykonywania pracy najemnej i jednocześnie działalności na własny rachunek na terytoriach dwóch lub więcej państw członkowskich zachodzić będzie sytuacja podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia. We wspomnianych przypadkach osoba podlega z tytułu wykonywania pracy najemnej ustawodawstwu państwa członkowskiego, na terytorium którego wykonuje pracę najemną oraz z tytułu jednoczesnego wykonywania działalności na własny rachunek -ustawodawstwu państwa członkowskiego, na terytorium którego wykonuje pracę na własny rachunek. Polska nie wprowadziła do załącznika VII zapisu o stosowaniu polskiego ustawodawstwa w przypadku prowadzenia działalności na własny rachunek w Polsce i zatrudnienia w innym państwie członkowskim. W rezultacie więc, osoba prowadząca samodzielną działalność w

Polisce i jednocześnie zatrudniona w innym państwie Unii objęta będzie jedynie ustawodawstwem państwa, w którym wykonuje zatrudnienie.

Na podstawie art. 12a (5) ust. 7 lit. a Rozporządzenia Rady (EWG) 574/12 z dnia 21 marca 1972 r. roku w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.Urz. UE L 74 z 27.03.1972 r. s 1 i nast.), jeżeli zgodnie z przepisami art. 14 c lit. a rozporządzenia osoba będąca jednocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego państwa Członkowskiego prowadzi działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego, podlega ustawodawstwu Państwa członkowskiego, na którego terytorium jest zatrudniona, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego państwa Członkowskiego wydaje jej świadectwo potwierdzające, że osoba ta podlega ustawodawstwu tego państwa i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:

I) na którego terytorium osoba ta prowadzi działalność na własny rachunek;

II) którego terytorium osoba ta zamieszkuje.

Wyrejestrowanie płatnika z ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzonej działalności winno nastąpić od dnia objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania pracy w innym Państwie Członkowskim. Ustalenie daty ustania ubezpieczeń w Polsce możliwe jest na podstawie przedstawionego formularza lub innych dokumentów potwierdzających, że dla danej osoby jest właściwe ustawodawstwo innego Państwa Członkowskiego.

Natomiast dopiero od dnia 1 maja 2010 r. w zakresie ustalania obowiązku ubezpieczeń społecznych dla osób wykonujących pracę na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej obowiązują:

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004r. z późn. zm.),
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz. Urz. UE nr L 284/1 z 20.10.2009r. z późn. zm.).

W ocenie Sądu odwołująca nie wykazała, że podlegała systemowi ubezpieczenia społecznego na terenie Wielkiej Brytanii, w związku z czym właściwe jest dla niej polskie ustawodawstwo - jak zasadnie uznał organ rentowy.

Bezspornym jest, że ubezpieczona nie przedłożyła zaświadczenia instytucji ubezpieczeniowej Wielkiej Brytanii o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu w tym kraju wydanego w trybie ww. rozporządzenia. Dopiero zaś takie poświadczenie byłoby podstawą do uznania, że ubezpieczona podlegała ubezpieczeniom w Wielkiej Brytanii. Brak takiego zaświadczenia warunkował dalsze decyzje podjęte w sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, co już podniesiono w oparciu o wszystkie zaofiarowane przez stronę dokumenty prywatne brak było podstaw do przyjęcia, że E. P. niewątpliwie wykonywała pracę na terytorium Wielkiej Brytanii w oparciu o umowę o pracę i wyłącznie tam podlegała ubezpieczeniom społecznym. Ubezpieczona nie wykazała, aby z racji faktycznie wykonywanej pracy na rzecz brytyjskich podmiotów, z którymi podpisała umowy została objęta systemem ubezpieczeń społecznych tego państwa. Niewątpliwie określoną pracę wnioskodawczyni w Wielkiej Brytanii wykonywała, jednakże z uwagi na braki dowodowe w tym zakresie, nie można jednoznacznie stwierdzić na jakiej podstawie prawnej i czy podlegała z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu. W aktach sprawy brak jest formalnych dokumentów w postaci umów o pracę (czy innych umów) oraz zaświadczeń o opłacaniu przez pracodawców powódki składek na ubezpieczenia społeczne w prawidłowej wysokości za cały sporny okres.

Podnieść należy, iż na skutek odwołania od decyzji, zgodnie z art. 232 KPC w zw. z art. 227 KPC, to na ubezpieczonym spoczywa ciężar dowodu okoliczności uzasadniającej jego żądanie wyłączenia z ubezpieczenia społecznego w Polsce. To ubezpieczony powinien udowodnić fakt podlegania ubezpieczeniom w Wielkiej Brytanii w związku z wykonywaniem pracy najemnej na jej terytorium. Tymczasem w przedmiotowej sprawie przetłumaczona na język

polski dokumentacja nie pozwalała na miarodajne potwierdzenie tego faktu. Ani karta wskazująca na numer ubezpieczenia - z uwagi na brak potwierdzenia jej aktualności, ani dokument potwierdzający fakt umówienia spotkania w sprawie nadania numeru ubezpieczenia, jak również poszczególne zaświadczenia potwierdzające fakt wykonywania pracy przez wnioskodawczynię na rzecz poszczególnych brytyjskich podmiotów oraz wydruki wypłacanych powódce wynagrodzeń, nie pozwalają na jednoznacznie stwierdzenie iż wnioskodawczyni podlegała brytyjskim ubezpieczeniom społecznym. Oprócz wyżej wskazanych dowodów ubezpieczona nie była w stanie przedstawić żadnych innych dokumentów, które potwierdzałyby fakt objęcia jej ubezpieczeniem społecznym w Anglii. Przede wszystkim nie przedstawiła zaświadczenia, o którym była mowa wcześniej.

Tym samym z uwagi na brak elementu transgranicznego pozwalającego na stosowanie prawa unijnego słusznie organ rentowy ocenił sytuację prawną ubezpieczonej przy zastosowaniu prawa krajowego, ustawy systemowej. Podkreślić należy, iż w toku prowadzonego przez organ rentowy postępowania ubezpieczona nie przekazała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych żadnych dokumentów ubezpieczeniowych. Skrupulatność organu rentowego była zaś w tej kwestii szczególnie uzasadniona, zważywszy że praktyka uciekania w tańsze ubezpieczenia społeczne do innych państw członkowskich staje się powszechna, a na stronach internetowych reklamują się firmy świadczące w tym zakresie usługi (patrz w wyszukiwarce: jak nie płacić ZUS). Zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczona błędnie pozostaje w przekonaniu, że mimo nieudowodnienia faktycznego podlegania ubezpieczeniom na terenie Wielkiej Brytanii w związku z wykonywana tam pracą jest zobowiązana do rozliczania niższych danin publicznoprawnych z racji podlegania ustawodawstwu ubezpieczeniowemu brytyjskiemu.

Jeszcze raz podnieść należy, iż jak wynika z treści 14c Rozporządzenia Rady (EWG) 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób pracujących na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz. UE L 149 z 05.07.1971 r., s.2 i nast. ze zm.), mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Odwołująca upatrywała naruszenia przez organ rentowy tego przepisu poprzez wadliwe niezastosowanie w sytuacji, w której w spornym okresie miała wykonywać stanowiące tytuł ubezpieczenia zatrudnienie na terenie Wielkiej Brytanii, formalnie prowadząc jednocześnie w Polsce działalność gospodarczą, a tym samym podlegała ona ustawodawstwu brytyjskiemu. W kontekście powyższych rozważań, zarzut ten okazał się jednak bezzasadny. Jak zostało bowiem wykazane, ubezpieczona nie udowodniła, aby rzeczywiście systemem tym była objęta. Same natomiast twierdzenia strony w tym przedmiocie okazały się niewystarczające przy braku dowodów mogących takie twierdzenia w sposób niebudzący wątpliwości potwierdzić.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, w sprawie nie było podstaw do stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisów powyżej wskazanego rozporządzenia. Natomiast organ rentowy w oparciu o przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych kompetentny był stwierdzić, że ubezpieczona E. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawczyni bezzasadnie kwestionuje również odmowę wszczęcia przez organ rentowy postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r. tj. skontrolowanej na wstępie przez Sąd decyzji w przedmiocie podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 grudnia 2009r. Odwołująca, wywodzi, iż zaskarżona decyzja nie jest prawidłowa bowiem organ rentowy nie miał prawa z urzędu sprostować treści decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r., gdyż dokonana przez niego czynność nie stanowiła korekty oczywistej omyłki, lecz polegała na zmianie podstawy prawnej, na której oparto rozstrzygnięcie w przedmiocie podlegania przez nią ubezpieczeniom. W konsekwencji decyzja z dnia 9 grudnia 2016r. jest nieważna bowiem została oparta na przepisach aktu normatywnego, którego moc prawna obowiązuje dopiero od 1 maja 2010r.

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Sąd powszechny nie jest uprawniony do orzekania w przedmiocie nieważności decyzji administracyjnej, ale przy uwzględnieniu przesłanek określonych w odpowiednich przepisach kodeksu postępowania administracyjnego –

rozpoznaje istotę sprawy, która stanowi istnienie (nieistnienie) wynikającego z przepisów prawa materialnego określonego prawa lub zobowiązania stwierdzonego wadliwą decyzją organu rentowego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 stycznia 2015 r. III AUa 346/14 Legalis nr 12425885).

W postępowaniu cywilnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie przepisów prawa materialnego. Sąd ten dokonuje merytorycznej, a więc uwzględniającej przepisy prawa materialnego kontroli prawidłowości aktu organów rentowych, natomiast wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 15 października 2015 r. III AUA 760/15).

Od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie od decyzji pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Na tego rodzaju wadach decyzji skupia się też postępowanie sądowe, a wady spowodowane naruszeniem przepisów postępowania przed organem rentowym, pozostają w zasadzie poza przedmiotem postępowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 września 2011 r., II UZP 8/11, OSNP 2012 r. nr 19 - 20, poz. 252).

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych -jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego będącego przedmiotem odwołania (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142; z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5 - 6, poz. 65). Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Podzielając to stanowisko, jak i pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., II UK 356/01 (OSNP 2004 nr 3, poz. 52), wskazać należy, że w wypadkach innych wad, wymienionych w art. 156 § 1 KPA i w przepisach, do których odsyła art. 156 § 1 pkt 7 KPA, konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności decyzji i wyeliminowania jej z obrotu prawnego. Zgodnie z poglądem wyrażonym w przywołanym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., będącym wyrazem ugruntowanego już stanowiska w doktrynie i orzecznictwie, instytucja stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej nie mieści się w pojęciu "odwołania" i nie podlega normie art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podnieść należy, że wśród przewidzianych w art. 477⁹ § 3 KPC, art. 477¹⁰ § 2 KPC i art. 477¹⁴ KPC sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 KPA. Natomiast decyzja organu rentowego o tyle ma znaczenie, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot żądania (sporu) jest określony treścią tej decyzji (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNAPiUS 2002 nr 5, poz. 121; w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601).

Konsekwentnie, podstawą rozstrzygnięcia sądowego mogą być tylko przepisy prawa materialnego (i ewentualnie postępowania cywilnego), a nie przepisy procedury administracyjnej. Wskazać należy, iż postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych toczy się trybie odwoławczym od decyzji organu rentowego, co wynika z treści art. 476 § 2 KPC. Taki odwoławczy tryb postępowania powoduje, iż sąd powszechny rozpoznając odwołanie wniesione przez stronę postępowania dokonuje kontroli prawidłowości decyzji wydanej przez organ rentowy z punktu widzenia jej zgodności z prawem i równocześnie związany jest jej zakresem. Poza sporem jest, iż skarżąca wnosząc odwołanie od decyzji z dnia 9 stycznia 2017 r. wszczęła niniejsze postępowanie sądowe. Niemniej jednak nie sprawia to, iż przedmiotem analizy Sądu może być ewentualna nieważność decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r., gdyż jak podniesiono powyżej nie leży to w kognicji Sądu – jest objęte procedurą administracyjną - a poza tym nie było to objęte przedmiotem orzekania organu rentowego. Z całą stanowczością podkreślić należy iż przedmiotem zaskarżonej decyzji była odmowa wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, nie zaś odmowa stwierdzenia nieważności tej decyzji. Tym samym zarzuty skarżącej mające na celu wykazanie nieważności orzeczenia z dnia 9 grudnia 2009 r., wskazujące na brak podstaw do sprostowania tej decyzji w zakresie podstawy prawnej i wadliwego

jej oparcia na przepisach Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004 r. ze zm.), zamiast na przepisach Rozporządzeniu Rady (EWG) 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób pracujących na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz. UE L 149 z 05.07.1971 r., s. 2 i nast. ze zm.) nie mogą prowadzić do spodziewanych przez stronę skutków procesowych. Przedmiotem analizy Sądu na skutek wniesienia odwołania od decyzji z dnia 9 stycznia 2017 r. może być bowiem tylko i wyłącznie legalność odmowy wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r.

Mając to na uwadze wskazać należy, iż zgodnie z art. 83a ust. 2 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do art. 16 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego - decyzje ostateczne to takie, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.

Art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ogranicza więc kompetencje strony do inicjowania postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, pozwalając na ich weryfikację wyłącznie wykonawcom zabezpieczenia społecznego (ZUS, Prezes KRUS, wojskowe organy rentowe) pod warunkiem, że od takiej decyzji nie zostało uprzednio złożone odwołanie do właściwego sądu (wyrok SA Rzeszów z dnia 27.12.2013r. w sprawie III AUa 905/13). Zwrócić należy również uwagę, że przepis ten po pierwsze, dotyczy tylko możliwości działania przez organ rentowy z urzędu, a nie na wniosek strony, a po drugie, dotyczy to tylko decyzji, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu (wyrok SA Katowice z dnia 18-10-2013 III AUa 70/13).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy decyzja nr 255/2016 z dnia 9 grudnia 2016 r. nie była decyzją ostateczną, a ubezpieczonej przysługiwało prawo do wniesienia od niej odwołania do Okręgowego Sądu Pracy i (...), z którego jak się okazało wnosząc wniosek z dnia 20 grudnia 2016 r. ostatecznie zakwalifikowany przez Sąd Apelacyjny właśnie jako odwołanie - skutecznie skorzystała. Z tych też względów organ rentowy prawidłowo uznał iż nie było podstaw do procesowania w przedmiocie nieważności decyzji z dnia 9 grudnia 2016 r.

Reasumując z uwagi na braki w postępowaniu dowodowym nie było podstaw do uznania, iż ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie z uwagi na fakt prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ani legalnych przesłanek pozwalających na procedowanie w przedmiocie nieważności decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom, która nie była ostateczna i podlegała sądowej kontroli w trybie odwoławczym.

Zaskarżone decyzje w pełni zatem odpowiadały prawu.

Na marginesie dla porządku wskazać jedynie należy, iż w prawie ubezpieczeń społecznych związanie sądu (a także organu rentowego) ostateczną decyzją nie ma charakteru bezwzględego. Istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak dopiero po spełnieniu przesłanek określonych w art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., I UK 20/13, LEX nr 1413493). Z treści art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wynika jednoznacznie, iż przesłanką ponownego ustalenia zobowiązania mogą być nowe dowody lub okoliczności istniejące przed dniem wydania ostatecznej (prawomocnej) decyzji ustalającej zobowiązanie, przedstawione organowi rentowemu przez wnioskodawcę, a uprzednio przez organ rentowy nieuwzględnione jako nieznanne (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 24 października 2013 r. II UK 268/13 Legalis Numer 1033807). Tym samym, jeśli wnioskodawczyni spełni wskazane przesłanki i przedstawi nieuwjawnione jeszcze dowody na podleganie ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii przykładowo formularz, o którym mowa w przepisach Rozporządzenia Rady (EWG) 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku - stanowisko organu rentowego w tym przedmiocie będzie mogło zostać zweryfikowane (por. odpowiednio Wyrok

Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 kwietnia 2015 r. III AUa 1934/14 Legalis Numer 1249506). Niemniej jednak w chwili obecnej brak podstaw do podważenia decyzji w tym przedmiocie.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC oddalił odwołania jako bezzasadne.

J.L.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni

13.05.2019r.